

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 12 ГОДИНА XX 2010 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Спешен призив
за пробуждане и
реформация

**ОБЕЩАНИЯТ
БОЖИ ДАР**

Четете на стр. 3

**ШЕСТ ГЛУПАВИ
НЕЩА, КОИТО
НЕСЕМЕЙНИТЕ
ПРАВЯТ**

Четете на стр. 4

**Иван М. Николов
КОЙ НЕ ОБИЧА
РОЖДЕСТВО
ХРИСТОВО?**

Четете на стр. 5

Бог води народа Си

Книгата „Второзаконие“ има много актуално звучене в навечерието на Нова година. Четейки я, откривам най-малко две цели, които Бог си поставя с нея. От една страна, тя представя ретроспективен поглед назад към изминалите години на странстването на израелтяните в пустинята. Чрез Моисей Бог припомня на Своя народ как го е водил през трудните години на живот и придвижване в изолираните райони на Синайския полуостров. На страниците на книгата намираме и повторение, припомняне и допълване на дадените вече закони.

Народът е призван да си спомни миналото,

да му даде правилна оценка, благодарейки на Бог за водителството и подкрепата. Същевременно книгата е и смел поглед напред. Еврейският народ е пред Обетованата земя. Предстои изпълнение на обещанията, дадени преди стотици години на патриарсите. Събоносно време, в което Бог насърчава народа Си да продължи напред и да Му се довери отново.

Носени от потока на времето, пред всеки човек периодично се повдигат въпроси, свързани с посоката на движението на целия му живот. В края на всяка година заставаме и пред нашата „река Йордан“, пред Обетованата земя. Очакваме животът ни да се промени в положителна насока. Новият период е свързан с нови възможности, шансове и, разбира се, предизвикателства. В този смисъл търсим опора, на която да стъпим, сигурна ръка, която да хванем. Точно това намираме във Второзаконие. „Понеже вие сте народ, свят на Господа, вашия Бог; вас избра Господ, вашият Бог, да Му бъдете собствен народ измежду всичките племена,

които са по лицето на земята. Господ не ви предпочете, нито ви избра затова, че сте по-многобройни от всичките други племена; защото вие сте най-малобройни от всичките племена. Но понеже ви възлюби Господ и за да опази клетвата, с която се е клеел на бащите ви, затова Господ ви изведе със силна ръка и ви изкупи от дома на робството, от ръката на египетския цар фараона“ (7:6-8).

С какво можем да се похвалим пред Бога? Нима всичките ни успехи и постижения могат да придадат смисъл на нашето съществуване? Колко бързо се срива и най-преуспелият човек, когато болест или друго нещастие го сполети. И къде остават способностите, интелектът, емоционалната прозорливост, образованието и всичките му качества, взети заедно?

Живеем единствено и само по Божия милост,

независимо от това дали го осъзнаваме, или не; дали го приемаме, или отхвърляме. Дишаме, защото Бог е вдъхнал Духа Си в нас. Успяваме, защото Той допуска това.

А можем ли като църква да изтъкнем нещо и да се похвалим с нещо? Да! Единственото, с което можем да се похвалим, е нашият велик Бог. Той води народа Си през хилядолетията, както през трудни, така и през победоносни моменти. Моисей е много прав, когато въз основа на миналите преживявания заявява: „Защото кой е този велик народ, към когото боговете му са близо при него, както е всякога Йеова, Бог наши, когато Го призоваваме?“ (Второзаконие 4:7). Трябва да бъдем уверени, че както Бог е водил църквата Си в миналото, така ще продължи да

го прави и през Новата година.

Ние не сме решаващият фактор, но Бог е!

Просто не бива да Го губим от погледа си! И нека да ходим смирено пред Него!

Застанал пред една Нова година, бих пожелал на всеки християнин и на всяка църква да си спомня прекрасните думи от Второзаконие 10:12: „И сега, Израелю, какво иска от теб Господ, твоят Бог, освен да се боиш от Господа, твоя Бог, да ходиш във всичките Му пътища и да го обичаш, и да служиш на Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа“.

Понякога сами си усложняваме живота, превръщайки го в твърде сложна схема от правила, казуси и страхове. Много по-просто би било, ако се оставим Бог да ни води. Ако подходим с по-голямо доверие към Него, а оттам - и един към друг. Ако приемем, че Той има план за всеки от нас, както и за всяка църква, то нека Го оставим да работи - по един начин в мен, по друг в теб, но за спасението на всеки един от нас!

Дано Бог да бъде милостив към нас и през Новата година! Дано да Му се доверим по-гълбоко и да посветим живота си изцяло на Него! Защото Той Е и всичко е по Неговата воля и за Негова слава!

*п-р Венецислав Панайотов
- Председател на СЦАСД -
България*

Слоу

революция,
забавете темпото!

Спешно трябва да забавим темпото, иначе планетата ще се разбие „в стената“ - това е философията на движението, за което разказва Сангра Лаклом от Франс прес

В епохата на свръхбързите компютри и на новите технологии всичко напредва прекалено бързо. Спешно трябва да забавим темпото, иначе планетата ще се разбие „в стената“. Такава е философията на движението „слоу“ (бавно), което е на път да се превърне в културна революция.

То се е зародило преди 20 години около организацията „Слоуфуд“ (с девиз: „Яж добре, правилно и чисто“) на Карло Петрини в Италия, създадена в отговор на нездравословното хранене тип „фаст-фуд“ (бърза храна).

Днес движението „слоу“ вече има разклонения и разновидности в почти целия свят.

Появиха се т.нар. „слоу“ градове (или как да живееш добре в града), „слоу“ производство (да произвеждаш качествени неща), „слоу“ пари (да инвестираш в местните продукти и в биопродуктите), „слоу“ възпитанието (да отделиш повече време за децата си), „слоу“ облеклото (дрехи, които са с високо качество и не се изхабяват бързо).

Всичко това приканва планетата и отделните личности да „натиснат спирачките“.

В Европа се появиха много трудове, посветени на темата за вредите, нанесени от високата скорост и забързаното темпо.

Германският философ Хартмут Роза стига до извода, че „скоростта, която помощна на света да се модернизира преди два века, сега може би е на път да го тласне в бездната.“

Пределите, които човек може да достигне както в индивидуален, така и в екологичен и политически план, са достигнати. Не ускоряваме вече темпото, за да подобрим нещата, а се стараем да запазим тяхното настоящо състояние и да гарантираме обществения ред“. Навсякъде последователите на забавеното темпо, дните, в които нищо не се върши, или паузите за възстановяване на силите се умножават. Лондонската фирма „Дейтамонитор“ дори прецени, че през 2010 г. над 20 млн. души по света са готови да преотстъ-

пят покупателната си способност срещу това да разполагат с повече време.

В Япония т.нар. „Клуб на мързела“ насърчава към по-спокоен начин на живот в тази страна, в която съществува гумата „кароши“, означаваща в превод „смърт от преумора“.

В град Клагенфурт, Австрия, Дружеството за „забавяне на времето“ събира всяка година своите членове на „бавен конгрес“.

В САЩ инициативата „Предизвикателството на изключването“ приканва хората редовно да изключват телефоните, компютрите и телевизорите си.

Този успех може да се обясни до известна степен с това, че движението „слоу“, макар да се вписва в екологичните течения или в теченията срещу растежа, се интересува преди всичко от едно универсално понятие - това за щастието. „Тук не става дума за война срещу скоростта, а за осъзнаване. За неотложна необходимост от намиране на правилното темпо във всяко нещо, за да не се превърне животът в непрестанно тичане“, обобщава Карл Оноре (CarlHonore.com), автор на бестселъра „Възхвала на бавното темпо“, преведена на повече от 30 езика.

„Намираме се в повратна точка от историята. Тази дума понятие „слоу“, която през 2004 г., изписана в търсачката на „Гугъл“, не даваше много резултати, днес превръща в безчетен брой сайтове“, добавя той. „Начинът на консумация търпи обрат. На хората им е писнало да прекарват живота си в задръствания, да бутат колички в хипермаркетите. Тази промяна ще отнеме няколко десетилетия“, смята Жан Леритие, президент на френското движение „Слоуфуд“.

„Дори в Индия, застигната от турбокапитализма, се води дебат за опасностите от скоростта, защото хората не са щастливи да губят семейните си връзки, да пренебрегват възрастните“ и пр., отбелязва Карл Оноре.

Сред по-неочакваните форми на това осъзнаване е създаденият от служител на компанията Ай Би Ем „слоу“ имейл, който позволява по-малкото, но и по-добро използване на електронната поща. Виенски свещеник пък призна, че се опитва да произнася по-бавни проповеди. Но освобождаването от скоростта минава през курс на „дезинтоксикация“, през колективен и личен селективен подбор именно при използването на новите технологии, които поражда прогреса, но които могат лесно да поробят хората, припомня Патрик Вивре, френски философ и автор на есета.

„Култът към скоростта е част от голямото структурно нарушаване на нашето отношение към времето, което поражда всякакви други подобни нарушения на отношенията.“

А да живееш непрестанно в напрежение, пречи да обръщаш нормалното внимание на нещата, на качеството им и да оценяваш факта, че си част от този живот“. **БТА**

Германски католици искат да отменят Дядо Коледа

Група германски католици предлагат да се премахне Дядо Коледа заради комерсиализацията на образа му и да се замени със Свети Николай, тъй като той въплъщавал безкористното горяване, предаде „Ройтерс“.

Преди магазините да се напълнят с тематични стоки с образа на Дядо Коледа, германска католическа организация призовава да се въведат „зони без Дядо Коледа“.

Според организацията Дядо Коледа е „изобретение на рекламната индустрия, чиято цел е да увеличава продажбите“. Той представлявал „образа на консуматорското общество“, който има много малко общо с историческата фигура на Св. Николай, „който помага в нужда, напомня ни да сме добри, да мислим за ближния си и да горяваме щастие“.

Кампанията е подкрепяна от няколко германски публични личности. „За разлика от Дядо Коледа Свети Николай иска да даде децата с духовни богатства, а не да ги кара да се стремят към материалното“, казва телевизионната водеща Нина Рюге.

По-студени зими в Европа и Азия

Свиването на ледовете в Арктика променя въздушните течения

Учени предупреждават, че заради климатичните промени в Европа предстоят по-студени зими.

Причината за по-ниските температури и по-обилните снеговалежи е в сериозните смущения на въздушните течения, обяснява Владимир Петухов от Потсдамския институт за изследване на климатичните промени.

В източната част на Арктика ледът се свива и вследствие на това там по-ниските слоеве на атмосферата може да бъдат затоплени, което пък би променило въздушната циркулация.

„Тези смущения може да утроят вероятността за екстремно студени зими в Европа и северната част на Азия“, обяснява Петухов, цитиран от Die Welt.

„Тежки зими като миналогодишната и тази от 2005/06 не противоречат на общата картина на глобалното затопляне, а по-скоро я допълват“, е мнението на учените.

Изводите им се базират на компютърни симулации. Те съсредоточават изследването си върху Баренцово и Карско море, където през студената европейска зима 2005/06 бе наблюдавано грастично свиване на леда.

„Нашата симулация показва относително ясна реакция на температурата на въздуха и ветровете, когато намалхем площта на ледената покривка в данните, обработвани от компютъра“, казва Петухов.

Други обяснения за студените европейски зими, основаващи се на намалена слънчева активност или свързани с Гълфстрийм, „са по-скоро преувеличаване на ефектите“, смята Петухов.

Взаимовръзката при тези феномени е сравнително слаба, докато откритата сега зависимост, напротив – доста силна.

Спешен призив за пробуждане, реформация, ученичество и евангелизъм

Маайки предвид времето, в което живеем, и предизвикателствата пред църквата ни, Генералната конференция на ЦАСД предлага следващите пет години - 2011-2015 - да бъдат свързани с ПРОБУЖДАНЕ и РЕФОРМАЦИЯ в личния живот на всеки християнин с цел да останем верни на мисията си и да продължим активно да служим на Бога. В тази връзка е отправен и този призив, който предлагаме на страниците на вестника в съкратен вариант.

Бог е призовал Църквата на адвентистите от седмия ден по уникален начин да живее и да прогласява пред света Неговата вест на любов и истина (Откровение 14:6-12). Предизвикателството повече от 6 милиарда хора на планетата Земя да бъдат достигнати с Божията вест за последното време изглежда невъзможна. Задачата е поразителна. От човешка гледна точка бързото изпълнение на великата поръчка на Христос в скоро време изглежда слабо вероятно (Матей 28:19,20).

Процентното нарастване на Църквата просто не е в крак със стремителното увеличаване на световното население. Една честна преценка на настоящото ни евангелизационно въздействие върху света доведе до заключението, че ако не направим драстична промяна, няма да можем да завършим небесната задача в това поколение. Въпреки най-добрите ни усилия, всичките ни планове, стратегии и ресурси са неспособни да приключат Божията мисия за Негова слава на земята.

Христовото обещание към неговата новозаветна църква

Предизвикателството за разнасяне на благовестието по света не е нещо ново. Учениците на Христос се сблъскават с него още през I век. Ние - през XXI. Новозаветната църква е изправена пред видимо невъзможна задача. Но, властена от Светия Дух,

Пробуждането представява обновяване на духовния живот, раздвижване на силите на ума и сърцето, възкръсване...

тя нараства с бързи темпове (Деяния 2:41; 4:4; 6:7; 9:31). Първите християни споделят вярата си навсякъде (Деяния 5:42).

Божията благодат прелива от сърцата им към техните семейства, приятели и колеги. Само няколко десетилетия след разпятието апостол Павел вече може да каже, че евангелието «е проповядвано на всяка твар под небесата» (Колосяни 1:23). Как е възможно нищожна група - предимно незначителни вярващи - да повлияе на света за толкова кратко време? Как е възможно толкова малко на брой християни да бъдат употребени от Бога, за да променят света завинаги?

Великата поръчка на Христос е съпроводена и с велики обещания. Спасителят заповядва на Своите ученици «да не напускат Йерусалим, но да чакат обещанието на Отец» (Деяния 1:4). Спасителят казва: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята» (Деяния 1:8).

Любовта на Христос контролира всеки аспект от живота на учениците Му и ги подтиква към страстно посвещение за служене на Бога. Те Го търсят за обещаната сила на Светия Дух и коленичат пред Него в сърдечна изповед и искрено покаяние. Считат за свой най-голям приоритет стремежа към небесните благословения. Отделят си време за молитва и за изследване на Писанията. Любимите им различия са преодоляни от всепогълщащото желание да споделят Христовата любов с всеки, с когото се срещнат. Завладени са от желанието да достигнат света с благовестието. Нищо не е по-важно от това! Те съзнават, че са безпомощни да осъществят мисията си без мощното излизане на Светия Дух.

Представяйки опитността на учениците, Елн Уайт пише: „Те оставят настрана всички различия, всички желания за първенство и се обединяват в християнска община (...) Тъга изпълва сърцата им, когато си помислят колко пъти са оскърбявали Господа със своето мудно разбиране; с това, че са пропусkali да усвоят уроците, които Той за тяхно добро се е

опитвал да ги научи (...) Чувстват духовната си нужда и викат към Него за свято помазание, което да ги направи способни в делото за спасяване на души. Не искат благословения само за себе си. Натоварени са с бремето да спасяват хора! Осъзнават, че евангелието трябва да бъде занесено на света и изискват обещаната от Христос сила» (Елн Уайт. *Деяния на апостолите*. С. 37).

Христос изпълнява Словото Си. Светият Дух е излят със мощ на Петдесетница. Хиляди се обръщат за един-единствен ден. Вестта за Христовата любов повлиява на света. За кратко време навсякъде на устните на хората е името на Исус Христос. „Чрез сътрудничество с Божия Дух делото на апостолите разклаца света. Евангелието е занесено на всеки народ само за едно поколение» (Елн Уайт. *Деяния на апостолите*. С. 593).

Христовото обещание към Неговата църква на последното време

Излизането на Светия Дух на Петдесетница - Ранният гъж - е само прелюдия към онова, което предстои. Бог е обещал в последните дни да излее изобилно Духа Си (Йоан 2:23; Захария 10:1). Земята ще бъде „осветена от Неговата слава» (Откровение 18:1). Божието дело на земята ще приключи бързо (Матей 24:14; Римляни 9:28). Църквата ще преживее духовно пробуждане в пълнотата на Светия Дух както никога дотогава в своята история. Говорейки за излизането на Духа на Петдесетница, апостол Петър дава следното уверение: „... на вас е дадено обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си» (Деяния 2:39). Елн Уайт добавя: «Преди над земята да се излят последните Божии наказания, сред Господните лодже ще има таква възраждане на първоначалното благочестие, каквото не се е проявявало от времето на апостолите. Духът и силата Божия ще бъдат дадени на Неговите чеда. Тогава мнозина ще се отделят от църквите, където любовта към света е заместила любовта към Бога и към Неговото Слово.

Продължава на стр. 6

В комедията „Кати“ главната героиня казва: „Аз съм красива, очарователна, талантилива и искам да споделя живота си с подходящ мъж. Искам да мечтая с него, да правим съвместни планове, да разчитам на него!“.

Шарлийн ѝ отговаря: „Съпругът ми има един приятел, който е доста симпатичен. Ако искаш, ще те запознаем“.

„О-о-о, не! - изпищява Кати. - Не искам уредени работи! Готова съм да се омъжа, а не да ходя по срещи!“

Много несемейни реагират като Кати. Бракът е тяхната цел, но не желаят да минат през процеса на подготовка. Живеят забързано, имат си бизнес, успешна кариера, много приятели. Не могат обаче да установят дълготрайни взаимоотношения. И все пак напълно възможно е човек да има по-голям контрол върху отношенията си с другите, да се учи от техните глупави грешки и да взема по-добри решения за бъдещето. Можете да се научите да разпознавате глупостта! Но не и да ѝ се предавате!

ГЛУПАВА ГРЕШКА № 1: Прибързан брак

В опознаването има седем етапа и всеки от тях е с определена цел. Ако прескочим даден етап, това може да осакати развитието на нашата връзка, което води до сериозни проблеми. Здравите и продължителни взаимоотношения трябва да се развиват през дълъг период от време, в който „опознаването“ е основната тема.

Етап 1 е приятелството. В този период двамата се опознават, докато участват в съвсем обикновени, неромантични дейности. Във втория етап, началото на срещите, двамата се отделят от групата и участват в съвместни начинания. Етап 3, специалните срещи, води до задълбочаване на емоционалната привързаност, но все още не се стига до решение за брак.

В четвъртия етап, сериозните и редовни срещи, двамата осъзнават, че вече не са посветени на други хора. По време на петия етап започват да обсъждат възможността за брак. Решението им е по-скоро скрито и лично, а не окончателно и обвързващо. Шестият етап бележи официалния годеж, при който определят датата на сватбата и започват да работят по организирането ѝ. Седмият етап, бракът, е окончателен и обвързващ. Той е продължение на романтичния период на ухаждането.

За съжаление повечето двойки минават през тези етапи много набързо и в разбъркана последователност. Те са

до висока удовлетвореност.“

Някои от най-големите провали, които съм виждал, се случват със семейства, които са смятали, че могат да пропуснат „детинщините“ и да се впуснат директно в брачната връзка. Възможно най-глупавата грешка е да се опиташ да влезеш в брака „на бегом“.

ГЛУПАВА ГРЕШКА № 2: Да живеете заедно преди брака

Имате чудесни срещи. Разбирате се добре. Тогава предлагате: „Да поживеем заедно, преди да се оженим, за да сме сигурни, че нещата ще се получат“. Още едно глупаво решение. Седем

глупави неща, които несемейните правят, за да объркат живота си

интелектуално, социално, физическо и духовно единство.

Не играйте на руска рулетка с бъдещето си! Не започвайте със съвместно съжителство!

ГЛУПАВА ГРЕШКА № 3: Да започнете със срещите, преди разводът да е окончателен

Том и Беки бяха разделени. Беки реши да се омъжи за друг, но Том отказваше да се впуска във връзки, докато разводът не е факт. Малко преди края на съдебните дела, Беки изуми своя адвокат и Том, като неочаквано обяви, че би желала да започнат отначало. Двамата с Том започнаха да подобряват отношенията си и да работят за пълно помирение.

Запомнете: Колкото и самотни да се чувствате, вие сте женени до момента, в който бракът бъде разтрогнат. Освен това човек, който наскоро е преживял раздяла, не е емоционално подготвен за нови срещи. Глупаво е да не се срещате поне две години преди брака, но още по-глупаво е да започнете нова връзка, преди бракът да е окончателно разтрогнат.

ГЛУПАВА ГРЕШКА № 4: Да имате сексуални отношения преди брака

Много несемейни искат да запълнят една празнота в себе си чрез секс и да се почувстват обичани. Сексът обаче не е разрешение на проблема с липсата на любов. Сексът извън брака само усложнява проблемите, които вече имаме.

Да разгледаме някои от тях.

■ При тези, които правят секс преди брака, процентът на разводите е с 50 процента по-голям.

■ Практикуващите секс преди брака в много по-голяма степен се отдават на извънбрачни връзки.

■ Тези, които имат секс преди брака, обикновено преживяват сериозен удар върху собственото си достойнство. Мнозина жертват достойнството си върху олтаря на секса и не получават нищо в замяна. Отговорът на този проблем може да бъде намерен единствено в живот, който е посветен на Исус.

ГЛУПАВА ГРЕШКА № 5: Пренебрегване на сигналите за опасност.

Хората, които са отчаяно влюбени, са склонни да пренебрегват сигналите за опасност.

Продължава на стр.6

Нанси Ван Пелт,

писателка и консултантка по въпросите на брака, дискутира решенията ни, които обикновено водят до проблемни семейни отношения.

толкова жадни да намерят любов, че прескачат предварителните стъпки и директно се хвърлят на романтичното. Несемейните, особено тези, които са имали предишен брак, обикновено действат прибързано. Усещането за спешност ги подтиква към брак, без да имат предварително създадена стабилна основа за връзката. Всяка двойка би трябвало да се опознава поне две години преди годежа. Би било добре да прекарат цяла година в първите трите етапа, като внимателно подхранват своето приятелство. През втората година „маските“ започват да падат и тогава се появяват недостатъците в характерите, останали скрити до този момент.

Проучванията го доказват. Изследователи от Канзаския университет откриват „сериозна зависимост между времето за опознаване и удовлетворението от брака“. Те отбелязват, че „семеиствата, които са се срещали повече от две години преди брака, обикновено изпитват висока удовлетвореност, докато тези, които са се срещали само за кратко време, обхващат цялата гама - от много ниска

големи проучвания показват, че двойките, които живеят заедно преди брака, имат много по-голям процент разводи. Да заживеете с някого без брак е незряла постъпка, с която сякаш тръбите пред света: „Не е необходимо да направиш много, за да ме имаш! Срещнали сме се няколко пъти и вече можем да си поиграем на семейство“.

Само 15 от всеки 100 семейства, които са живели заедно преди брака, не се развеждат. Вероятността предбрачното съжителство да продължи със стабилни отношения е само едно на четири. Бракът си има определени предимства. Той предлага себеподаване, сигурен статут, права и възможности, които не съществуват при съвместното съжителство. Бракът предлага

εξηλκα τω κυριω παντοκратори оти еукателипov

и познание! Тези хора определено са достатъчно квалифицирани за службата, която заемат. Но точно тук съм шокиран. Те посочват мястото, но не предприемат нищо повече. Не изпращат делегация. Не сформират специален комитет (както бихме направили днес) за проучване и оценка достоверността на такава важна новина - раждането на Месия. Не са впечатлени, че има съвпадаща информация: овчарите (Лука 2:15-18) съобщават за свръхестествено явление - за ангели и за раждането на Спасител. Независимо от тях чуждестранна делегация потвърждава новината. Освен това има съвпадение с библейските пророчества по отношение на мястото - Витлеем. Вместо радост и възбуждение обаче - пълно безразличие!

Ако бяхте там, нямаше ли да отидете дори само от любопитство?

Всъщност сред духовниците със сигурност има хора, които обичат празника, но не всички обичат царуването на Исус. Възможно е човек да е религиозен, да е компетентен

Кой не обича Рождество Христово?

п-р Иван М. Николов

Четейки въпроса от заглавието, сигурно лобителите на киното веднага ще се сетят за странното съществуване Гриндж или за Чичо Скруч и други подобни нещастни персонажи, които не могат като всички хора да се повеселят на Рождество. По-възбуждените читатели ще потърсят отговора при самотните хора или при онези, които наскоро са преживели някакво нещастие.

Рождество Христово или Коледа е станал светъл и весел празник за всички и сякаш не е нормално да не си част от всеобщата радост. Но ако се вгледаме в евангелския разказ за раждането на Исус, ще видим, че почти никой не е възбуден от това събитие. Изключение правят само възрастните Анна и Симеон, както и групата мъдреци, които идват отдалеч в Йерусалим, за да почетат раждането на новия Цар.

Дали днес обичаме празника Рождество Христово само защото сме махнали от него всичко, което ни притеснява и сме го направили такъв, че да ни харесва?

В следващите редове искам да отговоря на въпроса от заглавието чрез разказа за раждането на Исус в Матей 2:1-6. Възможно ли да е открием и днес хора, които обичат Коледа, традицията, радват ѝ се, но не и на раждането на Спасителя, или пък просто не се замислят за този факт?

„А когато се роди Исус във Витлеем юдейски, в дните на цар Ирод, ето, мъдреци от Изток пристигнаха в Йерусалим. И казаха: „Къде е юдейският цар, който се е родил? Защото видяхме звездата му на изток и дойдохме да му се поклоним?“. Като чу това цар Ирод, смути се и цял Йерусалим с него. Затова събра всички народни главни свещеници и книжници и ги разпитваше къде трябва да се роди Христос. А те му казаха: „Във Витлеем юдейски, защото така е писано чрез пророка: „И ти, Витлееме, земя Юдова, никак не си най-малък между Юдовите началства, защото от теб ще произлезе Вожд; Който ще бъде пастир на Моя народ Израил“.

Кой не обича Рождество Христово?

Народът в Ерусалим

Ето една група от горния текст, която не посреща с ентузиазъм новината за раждането на новия Цар - Исус Христос. Вместо радостно празнуване цари смут (ст. 3). Защо? Не е ли това очакваният Цар, Който ще донесе спасение (Исаия 62:10-12) и ще направи Йерусалим най-великия град

ισραηλ та θησαυτρια σου катеσκαφαν και τους προφητας σου αλεκτεισαν εν ρομφαια και υπολελειμμα εγω μονωτατος και ζητουσι την ψυχην μου λαβειν αυτην

на света (Исаия 65:18, 19)? Тези пророчески обещания сигурно са били повтаряни събота след събота по синагогите и са разказвани на децата от техните родители за лека нощ.

Но сега, когато новината за раждането дългоочаквания Месия идва, настъпва пълен смут.

Как да си обясним такава реакция? Едно е да вярваш и да очакваш да се случи нещо хубаво. Друго е да си готов да платиш цената и да участваш в осъществяването му.

Всъщност Исус идва като Цар на друго - по-различно - царство, което не е от този свят (Йоан 18:36). Той не заплашва земните управители директно. Но царството Му е също толкова реално. Всеки, който желае да бъде негов поданик, трябва да му засвидетелства верността си. Всеки, който иска да е част от Божието царство, трябва да приеме властта на Исус в живота си

и да е готов да Му се подчинява независимо от последиците.

Кой не обича Рождество?

Онези, които се страхуват да бъдат част от промените в този свят. Които не желаят да подчинят живота си на Бог. Които не обичат свободата, защото са свикнали с различните видове робство в живота си - това на сребролюбие, на похотта, на авторитети, на греха като цяло. Накратко - всички, които предпочитат нечия друга власт пред тази на Исус Христос.

Да обичаш Рождество не означава да обичаш само традициите, празника, веселбата. Означава да обичаш царството и властта на Исус, да се молиш и да участваш в изграждането на Божието царство на земята.

Книжниците и свещениците

Това е другата група хора, които не обичат Рождество.

Свещениците и книжниците са част от духовната класа сред еврейския народ. Книжниците са посветени на изучаването на Свещеното Писание, на неговото изясняване и прилагане в живота. За утвърждаването на това съсловие особено допринася Ездра. Те формират теологията на израелския народ и са отговорни за религиозното му обучение.

Свещениците пък освен че познават Писанието, извършват жертвоприношенията и всички свещени служби в храма.

Кой друг, ако не тези две групи, може да даде точна информация на Ирод за раждането на дългоочаквания Цар? Те отварят свещените текстове, намират съответните пасаж и казват къде според пророчествата трябва да се роди този Божествен Вожд, Пастир на Божия народ: във Витлеем.

Невероятна компетентност

да изгради пламенна духовност, която да свидетелства мощно за любовта на Бог сред хората.

Цар Ирод

За разлика от свещениците и книжниците той съсем не е безразличен. Не губи време, а по най-бързия начин събира информация за месторождението на новия Цар, за да „иде да Му се поклоним“. Тези, които поне малко познават Ирод Велики от историята, знаят, че възможност за подобно отношение просто не съществува. Той избива дори свои близки и роднини от страх да не му отнемат престола. За него Йосиф Флавий пише: „Ирод не бе цар, но най-свирепият тиранин, достигал някога до управлението. Той избива голям брой хора, а и съдбата на тези, които остави живи, беше толкова печална, че убитите трябва да бъдат облажавани. Измъчваше не само отделни поданици, но целия народ“.

Продължава на стр.7

Продължава от стр.3

Много хора, проповедници и миряни, с радост ще приемат великите истини, които Бог е наредил да бъдат проповядвани, за да се подготви един народ за Второто Му идване» (Елън Уайт. *Великата борба*. С. 464).

Стоотици хиляди хора ще приемат Божията вест за последното време посредством поучаване и проповядване на Неговото Слово. Молитвата, изучаването на Библията и свидетелстването са елементи на всяко истинско пробуждане.

Изявите на Светия Дух ще се усилят с приближаването на края. „Към края на земната жетва е обещано едно специално изливане на духовна благодат, която да подготви Църквата за завръщането на Човешкия Син“ (Елън Уайт. *Вярата, с която живея*. С.333). „Предупреждението ще бъде

ството за всяко истинско пробуждане. Нашият Господ копнее за пробуден народ, чийто живот отразява красотата на Неговия характер. Няма нищо, което Исус да желае повече, отколкото народ, страстно стремящ се да опознае Неговата любов и споделящ я с хората.

Обещаният Божии дар

разнесено чрез хиляди гласове по цялата земя. Чудеса ще се вършат, болни ще бъдат изцелявани, знамения и свръхестествени явления ще следват стъпките на вярващите» (Елън Уайт. *Великата борба*. С. 612).

Ако истинското духовно пробуждане е най-голямата и най-спешната ни нужда, не би ли трябвало ние - като водачи - да направим с цялото си сърце свой приоритет търсенето на обещаните Божии благословения?

Най-голямата ни нужда: пробуждане и реформация

Когато търсим Исус, Той ще ни изпълва със Своето присъствие и сила чрез гара на Светия Дух. Копнеем да Го опознаем по-добре. Светият

Дух пробужда скритите заложби на душата. Няма нищо, което да желаем повече, отколкото дълбоките, променящи живота отношения с Исус. Пробуденото сърце преживява жива връзка с Господа чрез молитва и чрез Словото. Реформацията е съответната промяна, която настъпва в живота ни в резултат на пробуждането.

«Пог влиянието на Светия Дух трябва да настъпят пробуждане и реформация. Пробуждането и реформацията са две различни неща. Пробуждането представлява обновяване на духовния живот, раздвижване на силите на ума и сърцето, възкръсване от духовна смърт. Реформацията означава реорганизация, промяна на идеите и теориите, на навиците и практиките. Реформацията няма да донесе добрия плод на праведността, ако не е свързана с пробуждането от Духа. Пробуждането и реформацията трябва да извършат определената си работа, след което ще се следят» (Елън Уайт. *Избрани вестии*. Книга 1. С. 128). Реформацията не се извършва в отношение на лична праведност, която осъжда другите хора. Тя е промяната на характера, разкриваща плодовите на Духа в живота (Галатяни 5:22-24). Покорността спрямо Божията воля е доказател-

ство за всяко истинско пробуждане. Нашият Господ копнее за пробуден народ, чийто живот отразява красотата на Неговия характер. Няма нищо, което Исус да желае повече, отколкото народ, страстно стремящ се да опознае Неговата любов и споделящ я с хората.

Ето защо като представители на Световната църква и от името на цялото членство на ЦАСД правим следното посвещение:

1. Да сметем за личен приоритет търсенето на Бога за духовно пробуждане и за изливането на Светия Дух със силата на Късния дъжд в нашия собствен живот, в семействата и в служенето ни.
2. Лично да си отделяме значително време всеки ден за общение с Христос посредством молитва и изучаване на Божието Слово.
3. Да изследваме сърцата си и да молим Светия Дух да ни убеждава за всичко, което ни пречи да разкрием характера на Исус. Искане готови сърца, така че нищо в живота ни да не пречи на пълнотата на Светия Дух.
4. Да насърчаваме служенията на църквата да инвестират време в молитва, в изучаване на Божието Слово и в търсене на Божието сърце, за да разбират Неговите планове за църквата Му.

5. Да насърчаваме всяка от нашите църковни организации да отделят време за администраторите, пасторите, здравните работници, служителите в издателствата, образователните специалисти, учащите се и всички служители заедно да търсят Исус и обещаното изливане на Светия Дух посредством изучаване на Божието Слово и молитва.

6. Да използваме всички възможни медиуми, конференции и пр., за да апелираме към нашите църковни членове да търсят по-дълбока връзка с Исус за обещаното пробуждане и реформация.

7. Спешно да апелираме и да поканим всички членове на Църквата да се присъединят към нас в отваряне на сърцата за променящата живота сила на Светия Дух, която ще преобрази семействата ни, организациите и обществото ни, самия ни живот.

ИНИЦИАТИВИ ●●●

Ето и някои от инициативите, започващи от месец януари 2011 г., които Генералната конференция на ЦАСД предлага на църквата ни по цял свят. Всички сме призвани да се включим в тези обединени молитви.

1. Световно молитвено общение за Светия Дух „777“ - адвентистите от седмия ден ще се молят седем дни седмично в седем часа (сутринта или вечерта) за изливането силата на Светия Дух и за Неговото присъствие. Молейки се в точен час по друго време, човек ще се присъедини към хилядите вярващи в други часови зони по света, допринасяйки за единството на Божия народ. „Веригата от ревностно молеци се за Светия Дух адвентисти трябва да обкръжи света...“ (Ривю енд Хералд, 3 януари 1907 г.).

2. 1 януари е обявен за Световен ден на молитвата. Първата събота от всяко тримесечие е ден за пост и молитва.

3. 5-15 януари 2011 г. са посветени на операция „Глобален дъжд“ - десетдневен световен акцент върху молитвата (духовността).

4. Всички църковни членове са насърчени през 2011 г. да прочетат книгата „Великата борба“, за да съдействат за пробуждането сред Божия народ, а също и като подготовка за основното разпространение на тази книга по целия свят през 2012 г.

Забележка: При всички цитати от Елън Уайт са посочени страниците в английския оригинал.

Шест глупави неща, които несемейните правят, за да объркат живота си

Продължава от стр.4

Проучване на ГАЛЪП показва, че докато са на етап срещи, 38 процента от тези, които се развеждат след време, са забелязали проблемите, довели впоследствие до развод, но въпреки всичко са ги пренебрегнали! Би трябвало да направите сериозно проучване още в началото на връзката. Ако искате да знаете нещо, задавайте въпроси. Ако човекът, с когото се срещате, не отговаря, тогава светва „червена лампичка“. Още една „червена лампичка“ ще светне, ако няма приятели или никога не ви запознава със своето семейство и близки хора.

Ако вашите приятели имат добри впечатления от човека, с когото излизате, и казаното от тях не противоречи на това, което вече знаете, вероятно всичко е наред. Но ако получавате вся-

какви по вид негативни сигнали, наистина трябва да направите по-сериозно проучване. Вслушайте се внимателно в информацията от негов бивш съквартирант, разберете причината за предишната раздяла. Свалете розовите си очила. Ако сега не предприемете сериозно проучване, може след време да пропиете много време и средства в кабинета на психолога. Запомнете, хората, които крият нещо, никога не си го изписват на челото, нито пък искат вие да го научите.

ГЛУПАВА ГРЕШКА № 6: Да се оженим без предбрачна подготовка.

„За какво ми е предбрачна подготовка? - пита един мъж. - Бил

съм женен три пъти!“ Всъщност точно затова се нуждае от такава подготовка!

Повечето църкви изискват от сгодените двойки да проведат две или три срещи с психолози, докато в повечето случаи те се занимават с планиране на сватбеното тържество. Но в други църкви не се изисква период на чакане, не се дават никакви материали за четене, не ги обучават как да общуват, нито проверяват тяхната съвместимост. Църквите, които функционират по този начин, се превръщат в машини, бълващи кандидати за бъдещи разводи.

Всяка успешна програма за брачна подготовка би трябвало да включва период на изчакване и проверка на съвместимостта. Такава програма е PREPARE (ПОДГОТОВКА, съкращение от „Предбрачна личностна и между-

личностна оценка). Тя е успешно средство за прогнозиране на съвместимостта. Забележително е, че PREPARE може да прогнозира с 86 процента точност кои двойки ще се разведат и със 78 процента точност кои двойки ще имат щастлив брак. Хора, които са имали предишен брак, в много по-малка степен търсят предбрачни консултации. Колкото по-възрастни са двамата, толкова по-вероятно е да се оженият без период на годеж и без предварителна консултация.

Всички се сблъскваме с трудностите в живота, но несемейните трябва да се справят с тях сами. И въпреки това чрез Христос те могат да имат надежда за бъдеще, надхвърлящо нарушените обещания, словените надежди и болките, които мнозина от тях са преживели. Чрез Христос разведените могат да осъзнаят какъв потенциал притежават. Личностната промяна може да е спроводена с огромни усилия и болки, но когато погледнете към Исус, разбирате, че усилията си заслужават.

ИЗКАЗВАНИЯ ЗА МОЛИТВАТА И ЗА СЛУЖЕНИЯТА, НА КОИТО Е ПРИДАДЕНА БОЖИЯТА СИЛА

В продължение на половин година в „Християнска мисъл“ ще отдели специално място за цитати от Духа на пророчеството, отнасящи се за молитвата, с цел да съживят молитвения ни живот и да ни вдъхновят да живеем християнството си чрез служене на другите.

1. "Онова, което Господ е направил за хората Си в древните времена, е също толкова важно (и даже още повече), колкото и за нас днес. Всичко, което са вършили апостолите, трябва да прави и всеки църковен член. Необходимо е да работим със същата ревност, да бъдем придружавани от Светия Дух в същата, ако не и в по-голяма мярка, когато увеличаващото се нечестие изисква по-решителен призив към покаяние" (*Свидетелства към църквата*. Т. 7. С. 33 - ориг.).

2. "Съживяването на истинското благочестие сред нас е най-голямата и най-спешната ни нужда. Да се стремим към него трябва да бъде първата ни задача... Нашият Небесен Баща е повече от готов да даде Светия Си Дух на онези, които Го молят за това, отколкото земните родители - да дадат добри дарове на чедата си. Нашият гъл е чрез изповед, смирение, покаяние и ревностна молитва да изпълним условията, при които Бог е обещал да ни даде благословенията Си. Съживяването може да се очаква само в отговор на молитва" (*Избрани вести*. Т. 1. С. 121 - ориг.).

3. "Цялата сатанинска орда трепери при звука на ревностната молитва" (*Свидетелства към църквата*. Т. 1. С. 346 - ориг.).

4. "Част от Божия план е в отговор на молитвата с вяра Бог да ни дари онова, което не би ни подарил, без да сме Го помолили" (*Великата борба*. С. 525 - ориг.).

5. "Бог е определил носещите отговорност често да се срещат заедно, за да се съветват помежду си и да се молят ревностно за онази мъдрост, която само Той може да даде. Заедно представяйте грижите си пред Бога. Говорете по-малко: много скъпоценно време се губи в разговори, без те да донасят светлина. Нека братята се обединят в пост и молитва за мъдростта, която Бог е обещал да даде в изобилие" (*Свидетелства към църквата*. Т. 1. С. 624 - ориг.).

6. "Ако двамата от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата. Защото, където двамата или трима са събрани в Моето име, там съм и аз посред тях" (*Матей 18:19,20*). Искайте от Мен и аз ще отговоря на прошенията ви."

Обещанието е дадено при условие, че се принасят обединените молитви на църквата. В отговор на тях може да се очаква сила, по-голяма от онази, идваща чрез лична молитва. Дадената сила ще бъде пропорционална на единството на членовете и на любовта им към Бога и един към друг (*Писмо 32, 1903 г., стр. 5* (До брат и сестра Фарнсуорт, 28 януари 1903 г., Вашингтон, 22 октомври 1979 г.; *Публикувани ръкописи № 748, Силата на обединената молитва*).

7. "Най-великите победи, спечелени за Божията кауза,

не са резултат от сложни спорове, обширни зали, широките влияния или изобилие от средства; те се печелят в срещата с Бога, когато с искрена, агонизираща вяра хората се хващат за могъщата Десница" (*Служители на евангелието*. С. 259).

8. "Словото на живия Бог е не само писано, но и изговорено. Библията е Божият глас, говорещ ни точно толкова сигурно, колкото, ако бихме го чули с ушите си. Ако осъзнаем това, с какво благоговение бихме търсили поученията и Четенето и размишляването върху Писанията би било считано за среща с Безкрайния" (*Свидетелства към църквата*. Т. 6. С. 393 - ориг.).

9. "Светът е завладян от небивало напрежение. Безразлично дали човек се забавлява, или печели пари; дали се бори за власт, или пък за съществуване, той е завладян от сила, която поглъща ума, душата и тялото му. Но сред това луто бързане Бог говори. Кани ни да се оттеглим настрана и да поговорим с Него. "Млъкнете и знайте, че аз съм Бог" (*Пс. 46:10*).

Много хора даже и когато се молят не получават благословението, което идва от истинската близост с Бога. Те бързат много. С бързи стъпки влизат в славното присъствие на Христос, спират се може би за момент на това свято място, но не чакат да получат съвет. Нямаат време да останат по-дълго при Божествения Учител и в резултат се връщат към работата си все така обременени.

Тези работници никога не могат да постигнат голям успех, ако не научат къде се крие тайната на силата. Трябва да си отделят време за мислене, за молене, за чакане Бог да поднови физическите, умствените и духовните им сили. Нуждаят се от оживотворяващото влияние на Неговия Дух. Получат ли го, ще бъдат обдарени с нов живот. Капналото тяло и умореният мозък ще бъдат освежени, а обремененото сърце - облекчено.

Нуждаем се да бъдем в Христовото присъствие не само за момент. Необходима ни е личната връзка: да седнем и да общуваме с Господа - това е нашата нужда" (*Възпитание*. С. 260-261 - ориг.).

10. "Родителите имат велика и отговорна работа, която трябва да свършат и би било добре да се запитат: "Кой е подготвен за това?". Но Бог е обещал да даде мъдрост на онези, които Го молят с вяра, и ще извърши това, което е обещал. Той е доволен от вярата, приемаща Словото Му.

Майката на Августин се молела за обръщането на своя син. Не виждала никакви доказателства Божият Дух да впечатлява сърцето му, но не се обезсърчавала. Славаля пръста си върху стиховете, представяйки пред Бога Неговото собствено Слово и се молела така, както само една майка може да се моли. Дълбокото ѝ смирение, искрената ѝ настойчивост, непоколебимата ѝ вяра устояли и Господ ѝ подарил желанието на нейното сърце.

Днес Той е също толкова готов да се вслуша в молбите на Своя народ. Ръката Му не се е скъсила, та да не може да спасява; нито ухото Му е оглушало, та да не може да чува; и ако родителите християни Го търсят ревностно, Той ще изпълни устата им с аргументи и заради името Си ще се намеси мощно в тяхна полза за обръщането на децата им" (*Свидетелства към църквата*. Т. 5. С. 322,323 - ориг.).

11. "Когато се занимава със собственото аз, умът ни се отклонява от Христос, Източника на силата и живота. Затова и Сатана полага специални усилия да вържи вниманието ни отклонено от Спасителя, та по този начин да попречи на връзката и общението на душата с Него.

Светските удоволствия, грижите, трудностите, объркаността и скърбите на живота, грешките и негостатъците на другите или пък нашите собствени грешки и несъвършенства към всички тези неща или само към някое от тях Сатана се стреми да отклони вниманието ни. Не се оставяйте да бъдете погледени от неговите хитри уловки! Много хора, действително съвестни и желаещи да живеят за Бога, твърде често са погледени от дявола да се занимават със собствени грешки и слабости. Като ги отделя от Христос, той се надява да спечели победата.

Не бива да правим собственото си его център на нашите мисли и да се отдаваме на безпокойство и страх дали ще бъдем спасени. Всички тези неща отклоняват душата от Източника на нейната сила. Предай на Бога душата си, за да я пази Той, и Му имаи доверие. Говори и мисли за Исус. Нека твоето аз се разтвори в Него" (*Пътят към Христос*. С. 71,72 - ориг.).

12. "Най-голямата помощ, която може да бъде оказана на нашите хора, е да ги научим да работят за Бога и да разчитат на Него, а не на своите проповедници" (*Свидетелства към църквата*. Т. 7. С. 19 - ориг.).

13. "В нашата страна няма влияние, способно по-силно да отрови въображението ни, да унищожи религиозните ни впечатления и да притъпи вкуса за спокойните удоволствия и сериозната реалност на живота, отколкото театралните забавления. Любовта към тях се увеличава както желанието за упоиваща напитка се увеличава с употребата ѝ. Единственият безопасен курс е театърът да се отбягва, както и всяко друго подобно забавление" (*Свидетелства към църквата*. Т. 4. С. 653 - ориг.).

14. "Тайната на успеха е в обединяването на Божията сила и човешкото усърдие. Най-великите резултати получават хора, които се упоават преди всичко на всемогъщата Ръка. Човекът, който нареде: "Застани, Слънце, над Гаваон и ти, Луна, над долината Еалон", е същият, който в продължение на часове лежа прострян на земята в молитва в лагера на Галгал. Силните хора са хора на молитвата" (*Патриарси и пророци*. С. 509 - ориг.).

Кой не обича Рождество Христово?

Продължава от стр.5

Историята за Рождество потвърждава тези думи с разказа за избитите от Ирод младенци с цел сред тях да бъде убит и новороденият Цар и Месия (*Матей 2:16-18*).

Кой не обича Рождество?

Съвременният човек, който не само, че няма нужда от Бога, не само че е безразличен към Него и към факта на съществуването Му, но в безумието си се бори срещу Този, Който го е създал, и обявява, че "Бог е мъртъв!". Който е узурпирал Божията власт и собственост върху земята и ги управлява алчно, безогледно и брутално. Също и онези, които обичат насилено и кръвопролитие, които заради своя свръхегоизъм са готови да жертват здравето, успеха, достойнството и добруването на другите.

Да обичаш Рождество е нещо повече от това да се повеселиш с приятели и със семейството си в празничната нощ. Нещо повече от това да отидеш на църква, да се помолши и да благодариш. Да обичаш Рождество означава да приемеш властта на Исус в собствения си живот и да пожелаеш да си част от Неговото царство. Означава да отидеш отвъд формалната религиозност, изразяваща се в набожни жестове и думи, и да отвориш сърцето си за искрена и истинска пламенна вяра и връзка с Бог. Означава да признаеш своя егоизъм и да предадеш човешкото си сърце, пълно с алчност, завист, гордост и жестокост, на Бог, за да го изцели.

Честито Рождество Христово!

Новини от областите

На 28.11.2010 г. в сградата на църква "Център" - Пловдив се проведе среща на отговорниците на здравните отдели от Южната област. Срещата започна с кратко приветствено слово от секретаря на областта - п-р Данаил Антонов. Той изтъкна ролята на здравния отдел като авангард на работата на църквата. В дух на настръчение сподели важността и на експертния принцип за споделяне на евангелието. След това г-р Генов - секретар на Здравния отдел на областта - представи пред участниците презентация на тема: "Планиране и провеждане на здравните мероприятия". В нея акцентира върху внимателното планиране и добрата организация за постигане на очакваните резултати. Основната мисъл в презентацията бе: "Ако не успееш да планираш, значи планираш да не успееш". Освен това наблегна на факта, че за успеха на здравните мероприятия са нужни усилията и участието на всички отдели в местната църква, а добрата комуникация, увеличава процента на успеваемост на заложените проекти. Добър план за работа в църквата и в обществото, обезпечен от съответния бюджет и съгласуван с местния църковен съвет, е първата стъпка за ползотворна работа.

След това участниците в братски дух споделиха своя опит, мнения и предложения за бъдещата работа. Д-р Стоян Стоишенов, ръководител на Здравния отдел на ЦАСД - гр.Пазарджик, подчерта задължението на всички здравни отговорници да представят официалното становище на ЦАСД по здравните въпроси и да бъдат препазливи относно крайностите, които се срещат. ХМ

Най-силният ми консултант е Бог

Разговор с Божидара Борисова, главна медицинска сестра в Университетска национална кардиологична болница, гр. София.

Ти си главна медицинска сестра в Университетска национална кардиологична болница, София (позната като Трета градска болница). В какво се състои работата ти? Колко души имаш подчинени? На кого си подчинена ти самата?

Като главна сестра в голяма болница най-схематично основните неща, за които отговарям, са: болничната хигиена; болничното хранене; организацията на работата на специалистите по здравни грижи: медицински сестри, рехабилитатори, лаборанти, парамедицински персонал – санитарни, подизпълнители, тъй като една част от тези дейности се извършват от външни фирми; а също и обучението.

Персонала, който управлявам, наброява 500 души. Това са административните ми отговорности. От друга страна, аз пък съм пряко подчинена на изпълнителния директор на болницата, съответно съобразявам се с мнението на икономическия директор.

От колко време си на тази длъжност и откъде започна?

От 11 години съм главна медицинска сестра. Иначе имам 22 години стаж в тази болница. Започнах като редова сестра в сърдечна реанимация, след това станала като правилно екип на следоперативен екип. След 2-3 години - старша сестра, т.е. отговорник на цялото отделение, след още 4 години - главна сестра.

Какви качества трябва да има човек, за да бъде шеф?

Би трябвало да е уравновесена личност, да умее да балансира чувствата с много здрав разум, да е прозорлив и наблюдателен. Тези смятам, че са най-важните, разбира се, има и много други.

Случвало ли ти се е да си извиниш на подчинените си?

Шефът трябва да умее да разрешава конфликтите. В този смисъл това, което в практиката съм преценила като правилно за себе си, е да има изслушване от двете страни.

Много пъти ми се е случвало да си променя мнението или отношението към дадена ситуация или към човек, когато изслушам хората около себе си, независимо дали са опоненти, или са част от екипа. Работя с 23 страхотни старши сестри, които на практика директно управляват персонала. Ние представляваме съвет, който обсъжда управленските решения, касаещи нашето нищо.

Много важно е във взаимоотношенията "шеф-подчинен" да има изслушване.

Никога не съм се притеснявала в такъв момент да кажа: "Добре, съжалявам, не съм знаела ситуацията", "Да, разбирам". Не е проблем за мен да се извиня. И разбира се, това не намалява респекта. Напротив, така се изгражда доверието. Винаги казвам, че мога да простя грешка, дори груба, но не приемам лъжата и измамата. Смятам, че върху доверието между подчинен и ръководител се корени успехът.

Кое е по-важното за един успяващ шеф – да бъде обичан или работата да върви?

Идеалният вариант е двете да се съчетаят. В теорията на мениджмънта има една фраза: "Ако шефът е обичан от всички подчинени, значи не е добър ръководител". Така че за мен лично е по-важно работата да върви, дори шефът да не е обичан, защото тогава хората са доволни. А дали е обичан, или не, остава на заден план, защото хората оценяват това, което той прави за тях.

Какво според теб един шеф не трябва да си позволява със своите подчинени?

Не трябва да бъде груб. Независимо от позицията, която един служител заема, той е личност. В никакъв случай не приемам да се унижава достойнството на когото и да било. Могат да се правят забележки, може да не се отстъпва от професионализма, без да се подронва достойнството на човека срещу теб.

Ти учиш ли се от твоите подчинени? На какво?

На много неща - всеки някъде нещо е прочел, разбрал... Един човек не може да бъде център на информация. Чисто по човешки се уча на много неща от хората около мен. Във всеки има нещо добро. Търся положителното у него и смятам, че, ако човек търси, винаги намира. Дори в най-отрицателната личност има нещо хубаво. Възхищавам се на търпението, с което хората подхождат към задачите си, възхищавам се на задълбоченото и методично изпълнение на задълженията. Ако човек е наблюдателен и самокритичен, може да се научи на много от своите подчинени.

Ако трябва да се опиташ да категоризираш служителите, които ръководиш, в какви групи или категории би ги поставила?

Ще ви кажа как стоят нещата от практиката. Една категория – изключително прецизни. По-бавно навлизат в работата, но когато я усвоят, са изключително точни. Но тези хора малко по-трудно реагират в ситуация на промени. Не са адаптивни.

Има други хора, които не са чак толкова точни – санитарни, сестри или други специалисти, - но пък са страхотни организатори. Имат качествата да намерят подходящите хора за съответната работа и в края на краищата тя да е свършена.

Има и мързеливи, и непрекъснато мрънкащи и оплаквачи се. Винаги намират оправдание за несвършената работа. Това са най-трудните хора, но във всяка организация ги има. Не е лесно за ръководителя да се освободи от тях, защото проблемът има и определена социална страна. Обикновено такива личности винаги изтъкват на преден план някакви проблеми. Добре е организацията да ги отстранява, но смятам, че от

тази категория има навсякъде.

Като какъв шеф би се описала?

Консенсусна личност съм. Предпочитам да вземам решенията с възможно най-малко съпротива, но обичам и дискусиите. Страшно уважавам хората, които спорят с мен. Например в колектива ни има 2-3 личности, които винаги са моя опозиция. И макар да е много напояващо да знам, че на съвещание ще има опозиция, все пак това е много градивно. Когато ми кажат: "Шефе, аз това няма да го свърша", започвам да мисля защо е така - дали защото няма ресурс, дали защото не е градивно, защото не е рационално, защото не е разумно или... Но е по-добро от това някой да мълчи срещу теб, ти да смяташ, че ще свърши нещо, а после работата да стои непипната.

Ти си дългогодишен член на Адвентната църква. Как съчетаваш християнската си вяра с работата – двете пречат ли си, или си помагат?

Истината е, че когато са ми предлагали някаква длъжност (като такава например, каквато заемам в момента), това е укрепвало вярата ми. В този смисъл вярата ми е действала насърчаващо. Тогава е бил най-силният ми молитвен живот. Бих казала, че тогава най-силният ми консултант е бил Бог. Израснала съм в адвентно семейство, но това, разбира се, е лично общуване с Бога. Успехите в работата особено много ме привързаха към Него. Вярата ми е помагала да повярвам в себе си, да имам добра самооценка и да работя по най-прецизния начин, така че да съм удовлетворена.

Пожелавам на всички млади хора да преживеят факта, че Бог отговаря на молитвите! **ХМ**

а сега
НАКЪДЕ?
Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. *Еремия 42:3*

За всички, които желаят да чуят библейската истина.
Безплатно библейско кореспондентно училище.
Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"
Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"
Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email: kbk@abv.bg

AWR

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 8-9 ч. на честота 6145 kHz
(49-ви метров сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdbag.net и оттам в „Адвентно радио“.

www.bibleiskikurs.org
Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в Интернет предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
• лекции върху „Основните учения на Библията“
• радиопрограми на „Гласът на надеждата“
• интересни книги на издателство „Нов живот“
Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org